

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 121/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, H., vo veci porušenia základných práv podľa v čl. 20 ods. 1 druhej a tretej vety, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 druhej a tretej vety, čl. 37 ods. 2 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2003 sp. zn. 1 Cdo 53/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2003 doručená sťažnosť M. M., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, H., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 druhej a tretej vety, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 druhej a tretej vety, čl. 37 ods. 2 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 23. septembra 2003 sp. zn. 1 Cdo 53/03 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a priložených listín vyplýva, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol dovolanie sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zo 17. decembra 2002 č. k. 12 Co 288/02–185, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) z 5. apríla 2002 č. k. 28 C 3/94–176. Uvedeným rozsudkom okresného súdu bol zamietnutý žalobný návrh sťažovateľky na vyrovnanie dedičských podielov podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 293/1992 Zb.“).

Sťažovateľka je toho názoru, že jej označené základné práva porušil najvyšší súd tým, že napadnutým rozsudkom *„akceptoval dovtedajšiu nezákonnú interpretáciu“* § 13 zákona č. 293/1992 Zb. *„prvostupňového a druhostupňového súdu, na základe ktorej po 9-ročných preťahoch došlo k opätovnému zamietnutiu žalobného návrhu“*.

Zo sťažnosti ďalej vyplynulo, že *«podstata porušenia základných práv sťažovateľky vyplýva teda na prvý pohľad z nesprávnej, resp. nezákonnej interpretácie ust. § 13 zákona č. 293/1992 Zb., keď zamietnutie dovolania sťažovateľky bolo i Najvyšším súdom SR zdôvodnené s akcentom na zákon č. 139/1947 Zb., akoby údajná aplikácia tohto zákona v dedičskom konaní na bývalom Štátnom notárstve v Košiciach sp. zn. D 74/59 po neb. M. K. (v ktorom poľnohospodárske pozemky združené nepochybne v JRD zdedil iba jeden z vtedy troch súrodencov), mala byť rozhodujúcou zákonnou prekážkou vyrovnania dedičských podielov. Zákonodarca však v spomínanom ustanovení ani na žiadnom inom mieste príslušného zákona neuvádza zvlášť zákon č. 139/1947 Zb., ale celú „záležitosť“ s predpismi, ktoré boli v dedičských konaniach aplikované pred rokom 1989 „vybavil“ iba slovami... podľa doterajších predpisov ... Z uvedeného preto vyplýva iba ten jednoznačný výsledok, že výlučnou, dvojjedinou podmienkou nároku na vyrovnanie podľa ust. § 13 zákona č. 293/1992 Zb. (pokiaľ poľnohospodárske pozemky zdedil iba jeden z dedičov len preto), že tieto poľnohospodárske pozemky boli v užívaní socialistickej organizácie (v danom prípade JRD) a došlo tým k zníženiu podielov ostatných dedičov. Túto skutočnosť*

(včítane aj momentu, že o poľnohospodárske pozemky združené v JRD vôbec dedičia nestáli – považovali ich akoby za bezcenné) stvrдили súrodenci aj tým, že voči jedinému nadobúdajúcemu bratovi náhradu za ne ani nepýtali, resp. ani im priznaná nebola. Pokiaľ by interpretácia ust. § 13 zákona č. 293/1992 Zb. ohľadne odvolávky na zákon č. 139/1947 Zb. mala mať oporu v zákone, jeho znenie so zreteľom na všeobecne platné a elementárne legislatívne princípy by muselo byť iste nasledujúce „Ak pri vypořádání dedičstva podľa doterajších predpisov (s výnimkou zákona č. 139/1947 Zb.) došlo... atď. Dané platné znenie tohto ustanovenia však vylučuje (bez výnimky), aby sa akýkoľvek právny predpis platný, resp. aplikovaný v dedičských konaniach pred rokom 1989 (a teda aj zákon č. 139/1947) mohol legálne, resp. legitímne sám o sebe spájať s upieraním nároku na vyrovnanie dedičských podielov.»

Z uvedených skutočností sťažovateľka vyvodila, že: «a) Nezákonným rozsudkom č. 1 Cdo 53/03 z 23. 09. 2003 Najvyšší súd SR tým, že odmietol akceptovať jednoznačný zákonný nárok sťažovateľky (daný jej na základe ust. § 13 zákona č. 293/1992 Zb.) na vyrovnanie dedičských podielov, porušil čo sa týka vlastníctva jej základné práva na rovnaký zákonný obsah a ochranu, ako aj zaručené dedenie, ktoré práva sú garantované čl. 20 odst. 1), 2. a 3. vety Ústavy SR, resp., čl. 11 ods. 1), 2. a 3. vety Listiny základných práv a slobôd.

b) Nezákonný rozsudok NS SR č. 1 Cdo 53/03 z 23. 09. 2003 takpovediac spečatil trend porušovania princípu, že „Všetci účastníci sú si v konaní (pred súdom)... rovní“ garantovaný čl. 47 ods. 3) Ústavy SR, resp. čl. 37 ods. 3) Listiny základných práv a slobôd. Jednoznačným dôkazom o porušení daného princípu je samotné 10-ročné trvanie tohto sporu a nezákonný (opačný) jeho výsledok za situácie, keď sa žalovaná v podstate nielen vôbec nebránila, ale odmietala akúkoľvek „spoluprácu“ so súdom, t. j. nepreberala predvolania, nechodila vôbec na pojednávania teda doslova súdom hrubo pohrdala, pričom súd jej toto správanie absolútne toleroval. Napokon ďalším takýmto dôkazom o nadštandardnom prístupe súdov k žalovanej (teda o porušovaní princípu rovnosti účastníkov) je, že prvostupňový súd namiesto vynucovania jej súčinnosti všetkými zákonnými prostriedkami, v rozpore s ust. § 29 O. s. p. ustanovil jej opatrovníka (napriek tomu, že pobyt žalovanej bol aj je totiž súdu známy a ide o osobu fyzickú nie právnickú).

c) Skutočnosť, že žalobný návrh sťažovateľky z 26. 05. 1993 bol na prvostupňovom súde podaný 27. 05. 1993 a Najvyšší súd SR vydal napadnutý dovolací rozsudok č. 1 Cdo 53/03 z 23. 09. 2003 (vyše 10 rokov) je sama o sebe dôkazom o neprimeranosti prieťahov v tomto konaní a teda aj porušením základných práv garantovaných čl. 48 odst. 2) Ústavy SR (...), resp. čl. 38 odst. 2) 1. vety Listiny základných práv a slobôd. “

Na základe uvedeného sťažovateľka prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu navrhla, aby ústavný súd:

„1) Sťažnosti vyhovel a vydal nález, že v konaniach, ktoré boli všeobecnými súdmi zavrhnuté na Najvyššom súde SR rozsudkom č. 1 Cdo 53/03 z 23. 09. 2003 (dor. 30. 10. 2003) boli porušené:

a) základné práva sťažovateľky garantované čl. 20 odst. 1), 2), a 3) vety Listiny základných práv a slobôd publikovanej pod č. 23/1991 Zb., t. j., že:

- Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu,*
- Dedenie sa zaručuje*

b) Ďalej boli porušené základné práva sťažovateľky garantované v čl. 47 odst. 3) Ústavy SR, resp. čl. 37 odst. 3) Listiny základných práv a slobôd publikovanej pod č. 23/1991 Zb., t. j., že:

- Všetci účastníci sú si v (súdnom) konaní rovní.*

c) Ďalej boli porušené základné práva sťažovateľky garantované článkom 48 odst. 2) Ústavy SR (každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, resp. článok 38 odst. 2) prvej vety Listiny základných práv a slobôd.

d) Napokon bolo porušené základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie garantované článkom 6 odst. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhláseného pod č. 209/1992 Zb.

2) Zrušuje rozhodnutie NS SR č. 1 Cdo 53/03 z 23. 09. 2003 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie, t. j. opätovné prerokovanie a rozhodnutie v súlade s patričným právnym názorom.

3) Priznáva sťažovateľke ako primerané finančné zadosťučinenie čiastku zodpovedajúcu dvojnásobku diskontnej sadzby (17,6 %) z 2/3-ín čiastky Sk 4 316 800,00, t. j. z Sk 2 877 867,00, ktoré v dôsledku prieťahov v konaní získala

odpredajom žalovaná aj na úkor sťažovateľky, čo predstavuje k dnešnému dňu jej ujmu Sk 2 990 000,00.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv alebo slobôd (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 20 ods. 1 druhej a tretej vety vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 11 ods. 1 druhej a tretej vety listiny vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými orgánmi či orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prejednaná verejne, bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom a rozsudkom najvyššieho súdu z 23. septembra 2003 sp. zn. 1 Cdo 53/03 došlo k porušeniu jej základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 druhej a tretej vety, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 11 ods. 1 druhej a tretej vety, čl. 37 ods. 2 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorej ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (napr. I. ÚS 215/03, I. ÚS 44/04).

1. Z obsahu sťažnosti predovšetkým vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu (a všeobecných súdov), teda s ich interpretáciou a aplikáciou najmä ustanovenia § 13 zákona č. 293/1992 Zb. vo veci

sťažovateľky týkajúcej sa vyrovnania dedičských podielov, v dôsledku ktorej malo dôjsť k porušeniu označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplývajú tieto relevantné dôvody: „(...) jedným zo základných predpokladov úspešného uplatnenia práva na vyrovanie dedičského podielu je, že k nadobudnutiu poľnohospodárskych alebo lesných pozemkov poručiteľa len jedným alebo niektorým z dedičov a tým k zníženiu dedičského podielu ostatných dedičov v porovnaní s nadobúdateľom týchto pozemkov alebo k ich opomenutiu pri vyporiadaní dedičstva došlo len z dôvodu, že išlo o pozemky v užívaní socialistickej organizácie podľa osobitných predpisov (týmto osobitnými predpismi sú podľa poznámky v zákone uvedenej, zákon č. 122/1975 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve, zákon č. 123/1975 Zb. o užívaní pôdy a iného poľnohospodárskeho majetku na zabezpečenie výroby a zákon č. 61/1977 Zb. o lesoch). To teda znamená, že majetková krivda niektorého z dedičov musela byť, a to treba zdôrazniť, v príčinnej súvislosti práve a len so skutočnosťou, že išlo o pozemky v užívaní socialistickej organizácie podľa osobitných predpisov. Ak síce pri vyporiadaní dedičstva nadobudol poľnohospodárske pozemky poručiteľa len jeden z dedičov (v dôsledku čoho došlo k zníženiu dedičských podielov ostatných dedičov), ale z iných dôvodov, ustanovenie § 13 zákona č. 293/1992 Zb. nie je možné na vec vzťahovať. Názor odvolacieho súdu v tomto smere je správny, v súlade s doterajšou súdnou praxou. Dovolací súd, nemal žiaden dôvod tento názor meniť, resp. sa od neho odchyliť, preto sa s ním v celom rozsahu stotožnil“.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by podrobne odôvodnený napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bolo potrebné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Bolo nepochybne v právomoci najvyššieho súdu (ako aj inštančne nižších všeobecných súdov) príslušné zákonné ustanovenia vyložiť. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Rovnako v danom prípade nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný, tak aby jeho následkom došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, ktoré sťažovateľka

namieta. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 53/03, v tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že dovolanie sťažovateľky bolo v predmetnej veci podané na jar roku 2003 a najvyšší súd rozhodol vo veci v septembri 2003.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti za účastníka konania v predmetnej veci pred ústavným súdom neoznačila krajský súd, resp. okresný súd.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 146/03).

Podľa názoru ústavného súdu postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 53/03 nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd potreboval na vydanie napadnutého rozsudku cca šesť mesiacov na rozhodnutie vo veci samej, a tým na naplnenie účelu týchto základných práv, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (pozri napr. I. ÚS 41/02).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ústavný súd konštatuje, že v danej veci sa konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 1 Cdo 53/03 nevyznačovalo žiadnymi priet'ahmi, na základe čoho by sa mohol namietaný postup najvyššieho súdu považovať za porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup najvyššieho súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie týchto základných práv s'ťažovateľky. S'ťažnosť s'ťažovateľky bola z týchto dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnená.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2004